Cuplajul interbucureștean

Iată o dovadă a amărîciei cu care rapidiștii și-au apărat poarta. Deși fiecare atacant advers a marcat, doi apărători stau și pe linia porții...
Foto : D. LAZĂRESCU

PRIMĂVARA ASTA... N-O VA UITA GIULEȘTIUL!

Bună primăvară, pentru Rapid !

Speranțele „suspinătorilor" giuleșteni (**așa am scris ! n-a apărut, din greșeală, „p" în loc de „ț" !**) după un titlu de campion, care să încununeze „of"-urile de o jumătate de secol, au încoltit o dată cu frunzele teiului din geamul meu, la 12 martie : cînd Rapid cîștiga la Arad ! Cînd mugurii și-au scos căpșoare verzi, Rapid a bătut în cuplaj interbucurestean, pe Progresul. A mai crescut apoi frunza, Rapid a bătut și pe Craiova. Acum, frunza teiului e foaie tinără și viguroasă, se desfată în îmbrățișarea vîntului cald și-n sărutul soarelui de aprilie, Rapid a bătut și pe Dinamo ! E primăvară bine : primăvară plină, patetică și Rapid merge spre titlul de campion...

Ei, nu ! De astă dată, NU celor mai sceptici dintre sceptici.

Niciodată luna mai n-a fost atît de năzdrăvană încît...

Frunza teiului din geamul meu n-a pălit niciodată în mai.

Cum a fost duminică, cu Dinamo, se știe. De pe stadion, de la radio, de la televiziune, din ziarele de luni și — cu savoare și... culoare locală — de la Fănuș Neagu și Ion Băiești...

Așa că nouă ne mai rămîne destul de puțin de spus cititorilor care — eventual — ne-au așteptat.

Vom începe cu enunțarea paradoxului cel mai autentic, în formă, dar care ascunde ideea cea mai reală, cea mai riguros verificată în practica fotbalului : **campionatele nu se cîștigă făcînd spectacol, ci jucînd „la campionat"**. Așa a jucat Rapid în acest retur, așa și-a jucat șansa și duminică. Și a cîștigat meciul, chiar dacă n-a avut realizări de joc la nivelul dorit. (Pentru că, deși Dinamo — Rapid era derbiul cuplajului, sub raportul satisfacțiilor spectaculare participarea celor doi principali pretendenți la titlu a fost eclipsată de uvertură.) N-am plecat însă nemulțumiți de derbi, pentru că el a corespuns sub raportul dinamismului, al echilibrului încleștării întrecerii sportive ; iar pe ansamblu am aplaudat „ariile" lui Dumitriu II sau Nunweiller VI. Este de datoria noastră să remarcăm aici meritele echipei învinse care — deși lipsită de aportul a doi din cei mai buni jucători, „omul de la mijloc" — Octavian Popescu și „numărul 1 din atac" — Pîrcălab — a dat virtualilor campioni o replică prin care și-a onorat participarea la derbiul campionatului. Dinamo și-a jucat bine unica sa șansă în acest derbi : aceea a victoriei, ca fiind echipa care a atacat mai mult (raport de cornere 10—3 pentru echipa din Șoseaua Ștefan cel Mare) și care a căutat mai mult poarta (14 șuturi față de 10 ale lui Rapid, în repriza secundă raportul fiind 7—3). Cum Grozea, Nuțu, Daniel Ene n-au maturitatea necesară, iar Frățila evoluează în continuare șters, Dinamo n-a putut însă fructifica. n-a putut bate apărarea fermă, grupată, a feroviarilor. Cu atacul său cel mai bun, ale cărui resurse au fost duminică amplificate de verva lui Dumitriu II, Rapid a reușit — în schimb — nu numai să marcheze de două ori dar să mai scoată la iveală și în alte ocazii insuficientul rodaj al lui Dinu sau riscurile poziționor avansate ale lui Nunweiller III care — prin forța celor 3 puncte avans cu care Rapid aborda jocul — nu mai putea juca „liber".

Legat de acest derbi, îmi vin în minte cuvintele nu știu cui, care vorbea despre necesitatea ca o echipă, care se vrea mare, să aibă în atacul său un om **„care să poată cîștiga meciul"**, o personalitate, un jucător care să se detașeze la un moment dat, din orice tipare, să iasă din atmosferă și să dea sau să **creeze golul.** Ei bine, cred că **Rapid îl are pe acest om.** Meritele întregii echipe ceferiste în jocul cu Dinamo sînt evidente (să nu uităm cum au luptat apărătorii, cît au alergat Dinu și Jamaischi, ce „cursă lungă" și la ce turație au avut de executat cele două pistoane marginale numite Codreanu și Năsturescu), dar să ne închipuim jocul de duminică a lui Rapid fără două momente : zvîcnirea lui Dumitriu II din minutul 37, „stîngul" său care l-a învins pe Datcu și cursa din repriza a doua — în care fundașul central advers n-a mai avut nici posibilitatea de a-l opri prin fault — încheiată cu centrarea transformată în gol de Năsturescu.

Ce cusururi a avut meciul ?

Că n-a fost un recital fotbalistic ? Nu spun că e normal să fie așa, dar — cinstit vorbind — cam așa sînt toate meciurile în care **se joacă un campionat,** în care știi că se valorifică definitiv sau se spulberă eforturile unui an.

Că Rapidul a închis jocul în repriza a doua și a dat mingea în aut ?

Care echipă, conducînd cu 1—0 într-un meci la sfîrșitul căruia îi surîd cinci puncte avans pe drumul titlului, n-ar face la fel ?

Că au fost multe faulturi ?

Asta da ! Cele 33 (16 Dinamo, 17 Rapid) comise duminică nu sînt o notă bună pentru cele două echipe.

Că arbitrajul a lăsat de dorit ?

Da, și asta ! Ba, dacă ne gîndim bine, cu arbitrajul putea fi și mai rău. Au reparat-o însă tot... Ionescu și Dumitriu II, în interval de 7 minute.

Oricum, giuleștenii nu vor uita primăvara asta. Chiar dacă, prin absurd, Rapid ar mai pierde din titlul.

Sau, cu atît mai mult, atunci.

Radu URZICEANU

CULESE DIN CABINE

Iată cîteva scurte declarații după meciul Rapid — Dinamo :

Nunweiller III : Dacă eram în plenitudinea forțelor jucam altfel. Am intrat pe teren accidentat. Rapid a meritat victoria. A fost mai bun, a luptat mai mult. Sînt semne că anul acesta e anul giuleștenilor.

Nunweiller VI : Dumitriu II a dus echipa Rapidului la victorie. L-am și felicitat. Pac ! niște „chestii" de te uluiesc ! Nouă ne-a lipsit omul care dă golul.

Frățilă : Dacă la 0—0, în primele minute ale reprizei I. Grozea lovește bine balonul, dacă **Motroc** nu intervine miraculos cînd golul devenise inevitabil, dacă... ce mai încoa și încolo, așa e în fotbal !

Angelo Niculescu (antrenorul) : Ne-a învins inteligența de joc a lui **Dumitriu** și **Ionescu** și capacitatea de luptă și voință a celor două extreme, Năsturescu și **Codreanu. Toți s-au „bătut" să scoată un rezultat bun. I-a meritat lor.**

Dumitriu II : Ionescu m-a servit excelent la primul gol. Probabil că **Datcu** s-a așteptat să complie lucrurile. Dar prea bine primisem pasa ca să mai am timp. Pe dinamoviști i-am învins cu propriile lor arme folosite în trecut, **Radu Nunweiller** a fost **excepțional !**

Dinu : Formidabil Datcu ! Se vede pe toate. N-am crezut că va fi acolo unde am trimis mingea. În meciul cu Jiul pe Zamfir l-a salvat bara. **Dinamovistul** însă și-a arătat clasa.

Motroc : La început a salvat de pe linia porții. Acum mi-a venit mie rîndul. Lăsînd gluma deo parte, zău că e aproape imposibil să crezi ce poate evita un asemenea gol ca cel făcut. **Unii spun că asta se numește** șansă. **Nu-i contrazic, dar** că pe deasupra mai îți trebuie și **un anumit exercițiu.**

Valentin Stănescu (antrenor) : În ansamblu sînt mulțumit de echipă. Acum jucătorii mai mulți merită încredere în ei. **Poate și pentru faptul că** ne-am „fript" de cîteva ori. Fiecare a trecut și de acest hop, dar mai sînt încă multe ale noastre de pus la punct !

ARIPILE JOCULUI DESCHIS

Exprimînd, din primul minut, aprigă dorință de victorie a celor două echipe, jocul Steaua — Progresul s-a „ofisat" ca un meci a cărui idee de bază a fost golul sau, mai corect spus, golurile. Ambele echipe au urmărit înscrierea a cît mai multe goluri, fără a-și opri însă această fericită dispoziție atunci cînd una dintre ele — Steaua — a luat conducerea sau cînd cealaltă — Progresul — a reușit (de două ori) egalarea.

Oprindu-ne la acest prim aspect, relevăm orientarea pozitivă a celor două echipe care, aproape mai presus de interesul punctelor (Steaua putea foarte bine să-și schimbe tactica atunci cînd a luat conducerea, ținînd cu dinții de avansul de un gol, tot așa cum Progresul, pe care o „aranja" un meci egal în fața militarilor, putea să „tragă" de rezultatul egal dobîndit în prima repriză) au jucat permanent ofensiv, permanent deschis, ideea constructivă fiind factorul comun al majorității acțiunilor acestei partide.

Prin această orientare sîntem siguri totuși că jucătorii celor două echipe (și antrenorii lor) n-au uitat importanța și necesitatea punctelor dar au abordat problema de pe poziția **„victorie înseamnă în primul rînd joc ofensiv, eficace".** De aici, preocuparea lesne de detectat la ambele formații de a juca în mod cît mai inteligent în fazele de atac. Ilustrative pentru această tendință au fost mai multe aspecte. Vom remarca în primul rînd STILUL DE JOC al extremelor. Toate cele patru extreme (S. Avram, Manea, Oaidă, Țarălungă) au „întins" cîmpul de joc pînă la tușă, de unde au pornit (sau pe unde au continuat) numeroase acțiuni. Evident că această orientare a sporit considerabil dificultățile apărărilor. Cresît ar fi însă să afirmăm că cele patru extreme au jucat stereotip, lîngă tușă. N-a fost așa. Țarălungă, S. Avram, Oaidă s-au deplasat de multe ori și în centru, s-au intersectat cu celelalte virfuri, s-au deplasat uneori și pe partea opusă a terenului, dar cert este că au revenit mereu lîngă tușă, lărgind cadrul ecranului de joc.

Alte aspecte al căror relief s-a conturat foarte distinct. O MARE VITEZĂ DE JOC : foarte multe au fost acțiunile în care preluarea balonului, transmiterea lui, țesătura de pase se făceau în tempoul întîlnit în cursele de sprint. Mărind vizibil incisivitatea acțiunilor, viteza sporită de joc a conferit zecilor de faze de atac un caracter pe cît de palpitant pe atît de spectacular.

Un ultim element pe care-l vom sublinia este frecvența ridicată a PASEI LUNGI. I-am văzut mai ales pe Oaidă, Manea și Țarălungă lansați prin pase lungi care „spărgeau" dispozitivul defensiv advers, dislocîndu-l, rupîndu-l echilibrul. Referitor la Oaidă, am văzut foarte clar cît sînt de indicate aceste angajări (singurele de altfel, proprii calităților sale) pe care Ion Popescu i le-a adresat, mai ales în repriza I, cu pricepere.

Înainte de a încheia aceste rînduri vom sublinia aportul exemplarului om de echipă Mateianu, care, prin golul egalizator din min. 83, (înscris în situația în care prin accidentarea sa din prima repriză ajunsese să facă o figurație de admirat) a încununat dăruirea în joc fără rezerve a fotbaliștilor de la Progresul.

Din numeroasele concluzii ale acestui meci, o alegem pe aceea că a fost O ÎNTRECERE DE UN BUN NIVEL TEHNIC, SPECTACULOASĂ, care a multumit pe cei 60 000 de spectatori prezenți pe stadionul 23 August, meritele revenind ambelor echipe.

Marius POPESCU

MAI POT FI AJUNȘI RAPIDIȘTII ?...

(Continuare din pag. a 5-a)

clasament care va atrage atenția multe etape prin posibilitățile care există de răsturnare a oricărui calcul.

★

Etapa a XX-a a fost importantă însă și prin prisma echipei reprezentative. Ea a prilejuit o trecere în revistă a principalilor candidați la un loc în echipa care duminică va întîlni la București selecționata Ciprului, în campionatul Europei. Marea majoritate a trecut cu succes acest examen public, confirmînd buna lor pregătire și formă, deci justețea selecționării. Au fost însă și „corigențe". Cazul lui Hălmăgeanu, Dumitru Niculae și Frățilă, a căror comportare n-a onorat alegerea și introducerea lor în lot. Mai ales Dumitru Niculae, care prin maniera lui de joc, cu intrări de-a dreptul brutale, riscă să fie eliminat de pe teren.

★

Și acum, să facem loc meciului cu Cipru, în așteptarea reluării campionatului, a cărei etapă din 30 aprilie oferă cîteva valoroase „capete de afiș" (Dinamo — Pitești—Rapid, U.T.A.—Steaua, St. roșu—Universitatea Craiova, Farul—Jiul și Progresul—C.S.M.S.), interesînd deopotrivă primele și ultimele locuri.

PETROȘENI

Deși echipa sa a pierdut cu 0—4, portarul piteștean Coman a făcut un meci bun la Petroșeni, fiind-l respingînd balonul, cu un salt spectaculos.
Foto : **Aurel DULA**

TULCEA

NOSTALGIA GOLURILOR...

Farul a început să simtă acut, la propriu și la figurat, nostalgia golurilor din meciul cu **Progresul** din etapa a 17-a. Pentru că cele 5 goluri înscrise atunci la Constanța, au epuizat parcă stocul atacanților în următoarele trei etape și pentru că „golul" organizatoric manifestat la același meci i-a privat duminică de terenul propriu, suspendat.

În săptămîna premergătoare meciului cu U.T.A., cuvîntul de ordine care circula în bătaia constănțeană era : „locul II". Calculele estimative ce dădeau ca învingător pe Rapid și învins pe „U" Craiova, alcătuiau suportul acestui raționament în care rolul partenerului, echipa arădeană, fără a fi eludat, nu părea a constitui o piedică pentru o ascensiune în clasament. În mașina care îi ducea la Tulcea (locul surghiunului...) jucătorii de la Farul afișau o voie bună molipsitoare. Dar iată că pe teren constănțenii s-au chinuit mai mult decît Ovidiu la Tomis... De ce ? Pentru că terenul de la Tulcea este complet impropriu : **denivelat, cu porțiuni de finețe alternînd cu „pete" de pămînt pietros, cu dimensiuni minime, fără tribune și cabine corespunzătoare.**

Farul, echipa **care a atacat în** acest meci (U.T.A. a tras la poarta lui Ucu mai puțin de 10 șuturi în 90 de minute...), care a alergat mai mult, care a încercat să desfacă apărarea supranumerică a arădenilor prin lansarea obișnuitelor contraatacuri pe aripi, a fost, evident, mai mult handicapată de terenul tare și ingust.

Punctul nevralgic al echipei constănțene, care în acest meci, ca și în celelalte două anterioare, a influențat hotărîtor rezultatele obținute, rămîne mai departe — INEFICACITATEA. I-am văzut pe jucătorii de pe malul mării diminuînd net finalul partidei cu Dinamo București, fără a reuși însă să încarce meciul în favoarea lor, deși au avut multe ocazii de gol. Nici la Pitești n-au înscris. Iar duminică, mișcarea de flux și reflux a atacurilor constănțene era determinată nu numai de „digul" arădean (portarul Gornea, excelent, a măsurat literalmente careul în lungime, lățime și... înălțime, magnetizînd balcoanele) ci și de incapacitatea propriilor mijlocași de a servi decisiv atacanții, de nepotința acestora din urmă de a finaliza acțiuni bine concepute în cîmp, care prinseseră pe picior greșit strînsa apărare arădeană. Ne vom referi în acest sens doar la trei faze petrecute în decursul a patru minute : min. 26 — min. 29 :

a) Iancu își driblează adversarii direcți, pătrunde în careu, dar de la 10 m. trage încet. În Gornea ;

b) Kallo preia excelent o minge în plină viteză, centrează paralel cu poarta la Tufan și Iancu, aflați în careul mic, dar aceștia se jenează reciproc ;

e) Manolache îl „pune" foarte bine o minge lui Kallo peste fundașul advers (în rest, cît a jucat, mijlocașul constănțean nu s-a văzut) dar voleul acestuia din urmă aruncă mingea mult peste bară.

Că extrema dreaptă Ologu lipsește din acest succint film al cvartetului ofensiv, nu este o coincidență întrucît acesta n-a realizat nimic în meciul de duminică. Iar dintre cei trei mijlocași folosiți (Manolache, Antonescu și Zamfir) nici unul nu s-a intercalat în atac pentru a contracara superioritatea numerică a apărării adverse.

Aceste faze reflectă carențe actuale ale atacului de la Farul : cuplul Iancu-Tufan nu își sincronizează acțiunile, anulîndu-și efortul, blocîndu-se deseori unul pe altul la centrările extremelor ; Kallo, ale cărui incursiuni impetuoase îl aduc de multe ori în careu, preferă să centreze neavînd încă rodajul suturilor la poartă iar Ologu vădește o tehnică sumară în regim de viteză.

Or, în asemenea condiții, nostalgia golurilor te poate lesne încerca...

Paul SLAVESCU

PLOIEȘTI

MODALITĂȚI DIFERITE DE EXPRESIE

În minutul 70 al partidei Petrolul — Steagul roșu, Pahontu și Gane devin autorii unui moment de nervozitate, la o minge banală ieșită în aut. De pe băncile antrenorilor, doi bărbați, unul tînăr și altul cu părul alb, intervin prompt și-și readuc elevii la atmosfera de sportivitate care dominase pînă atunci pe teren. O „intîlnire" fortuită, și unică, a antrenorilor C. Cernăianu și S. Ploeșteanu pe plan etic.

Pe teren, în schimb, modalitățile de expresie în „conversația" lor indirectă, susținută prin intermediul echipelor, au diferit total.

Petrolul, angajată pe o linie ascendentă în ultima vreme, a încercat să ia strunele meciului în mîinile sale printr-o presiune care ar fi sufocat repede orice echipă mai puțin stăpînă pe ea însăși. Echipa brașoveană, venită la Ploiești pentru un joc deschis și victorie, s-a văzut silită să-și orienteze rapid potența tehnico-tactică în funcție de condițiile impuse de partenerul dezlănțuit, oferind cel mai desăvîrșit exemplu de simț tactic dezvoltat. Pescaru a fost retras alături de Alocu, iar Năftănăilă, Gane și Goran au alcătuit un fel de placă turnantă de pe care plecau mingile spre Selimesi și, mai cu seamă, Györfi. La jocul chibzuit, limpede și sigur al formației Steagul roșu, dominată teritorial dar nici un moment înghițită, contribuția cea mai mare a adus-o fundașul central Jenei. Evoluția sa a întrunit tot ce poate exista valoros la un apărător din zona centrală a careului. În duelul său permanent cu Dridea I, de o rară frumusețe și spectaculozitate, Jenei n-a comis nici o greșeală, dovedind deopotrivă calități de atlet și gimnast desăvîrșit. În plus, fiecare mînge a plecat de la el, prin pasă lungă sau scurtă, către coechipieri. Adăugînd la evoluția sa excelentă de duminică pe cele din meciurile din întreg returul, atragem atenția antrenorilor echipei naționale asupra acestui jucător.

Capacitatea de a bara căile de acces ale adversarei și de a puncta hotărîtor la timpul potrivit, manifestată de Steagul roșu de-a lungul acestei primăveri, s-a vădit poate cel mai bine duminică la Ploiești. Un contraatac — fulger, pornit exact cînd zona centrală din fața careului ploieștean era păzită doar de debutantul Chirilă, pune în valoare viteza lui Györfi care îi scoate acestuia mingea din picior și pleacă irezistibil înscrie. La un minut după aceea se acordă lovitură liberă indirectă în careul lui Adamache la 7 metri de linia porții. Mingea sutată năpraznic de Dridea I „șterge" pieptul unui jucător brașovean și intră în plasă. Este 1—1 pe tabela de marcaj, dar în lupta frumoasă de pe teren superioritatea a aparținut lucidității și maturității în dauna spiritului avîntat dar neprevăzător.

Nicolae SOARE

Adamache sare mai sus ca Dridea I și boxează balonul
Foto : **Ion POPESCU**

CLUJ

POLITEHNICA — PE DRUMUL MATURITĂȚII

Angajați la Cluj într-o dispută pentru existența cu „U", bănățenii au avut o evoluție elegantă, amestecînd de singe rece, dirzenie și rafinament. Senzația că e o echipă sănătoasă, în plină dezvoltare, ți-o dă prezența cîtorva tineri mult înzestrați — cooptați la temelia echipei, nu purtați de ei, lipsiți de înfățoare. Bodrojan și Rotaru, Grizea, Regep și Popa nică știu să lupte pe baricadele careului, dar știu să și manevreze la centrul terenului, alternează pasa lungă și scurtă, pasa laterală cu cea trimisă în profunzime, știu să-și asume riscul unor acțiuni individuale. Adăugînd pe Lereter, Răcelescu și Petrovici, adevărat scut mobil în fața lui Popa, și pe Surdan, omul care a răpus fundașii clujeni, fiindcă are viteză, intuiește și învinge pată portiunea vulnerabilă din zidul unor apărări, vom avea imaginea actuală a echipei timișorene, fruct pîrguit sub îngrijirea tehnică a triumviratului **Cojereanu,** conducător **Reuter,** și **Ionescu,** antrenori.

A doua repriză ne-a arătat însă că „Poli" este ajunsă abia la jumătate pe drumul maturității. Se pornește anarhic un timp impotriva ofensivei clujene, mostră de furie și de voință dezorganizată și ea. „U" este echipă cu mult anacronism împletit : de tactică, de virstă, de mobilitate, de gabarit.

Jocul echipei ? Niște zvîcniri sporadice în lipsa unor intenții colective. Niște încercări declanșate de intîmplare în locul unui plan tactic judicios, cunoscut și respectat în toate implicațiile. Nu Adam este vinovat de punctul pierdut prin ratarea unei lovituri de la 11 m, Sfim onești. „U" nu merita să cîștige, adevăr pe care l-am auzit ros-tit după meci de mulți suporteri în stare să se obiecti-vizeze. Situația formației clujene este rezultatul unui lung sir de erori, repetat și amplificat în timp de către conducerea secției și de către majoritatea jucătorilor.

Comparînd cele două echipe — cu valoare actuală, cu mentalitatea și posibilitatea de evoluție ca asamblare tactică și sudură morală — „Poli" e mai avansată cel puțin cu un an față de „U", numai cu unul dacă în tabără clujeană ar înceta dirdîielile de teamă retrogradării și s-ar lua fără întîrziere măsuri de fond.

Romulus BALABAN

ETAPA A 20-a VĂZUTĂ DE NEAGU RĂDULESCU

Unsprezece metri...
Trei, Doamne, și toți trei...
Tradiția...
Dumitriu II : Și acum, cinci minute, variații din „Giselle", pentru galerie.
„U" Cluj — Politehnica
— Ca la Tulcea !
„Sfîntul" Progresului : Mateianu
— Așa ! Pune-i încă unul, că a marcat într-un picior !
Record de spectatori pe „23 August"
Nu mai aveți un loc și pentru mine ?...